

Давно пора дитинства одцвіла,
Мов яблунь зачароване галуззя...
Колись у нас диміла край села
Ониськова уже старенька кузня.

І в кузні говорив мені коваль:
— Складать пісні —
То, сину, мудре діло...
Ти слово куй, як я гарячу сталь,
Щоб серце в ньому плакало й раділо.

Дівчатам — ніжне,
Хлопцям — крем'яне,
Тверде і гостре, як дамаська криця.
Тоді тебе народ і пом'яне,
Тоді і пісня людям знадобиться...

Живий вогонь, як магла, клекотав,
Танцюючи в розплавленому горні.
Ковальський міх натруджено кректав,
Зітхаючи хрипіли груди чорні.

А я дививсь, як сила вогнева
Над горном фейерверком рясно бризка,
І щиро думав:
«Вчитимусь слова
Кувать для пісні в коваля Ониська».

А він згинав терпляче лемеші,
З-під брів густих на мене зиркав потай...
Вогнями добросердої душі
Промінилась уся його робота.

Давно коваль Онисько вже помер,
Старої кузні за селом немає...
Але в моєму серці ще й тепер,
Коли працюю, — кузня оживає.

І в тайниках тривояшої душі,
Що світиться, мов зоряна колиска,
Слова куються, ніби лемеші,
З крутої сталі коваля Ониська.

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.